

ПОСЛЕДНИЙ ЕКЗАМЕН, ПРОИЗВЕДЕННИЙ МНОЮ ВОСПИТАНИЦАМ
ПОЛТАВСКОГО ИНСТИТУТА В ЯНВАРЕ И ФЕВРАЛЕ 1854 г.

У Полтаві, в славнім місті,
Будинки біліють;
В тих будинках дівчат з двісті,
Як мак, червоніють.
Вовтузяться ж ті дівчата,
Та не з парубками:
На лавочках, пташенята,
Сидять над книжками!
З стембулкою в пальченнях
Стих свій у часловці
Промовляють, ластенята,
Аж тріщить в головці!
Чого ж взялись так дівчата
За той стих в часловці?
Щоб погладила їх мати
Гарно по головці!
Хто ж їх мати? Хто родина
Об їх печалиться?
Їх родина — Україна,
А ненька — цариця.
Гребе квочка на сміттячку,
Курчаток скликає;
Кличе й ненька сиріточку,
В світлицях ховає,
Няньчить її й доглядає,
Одверта, що шкодить,
Обчісує й одягає,
До глузду доводить.
Чкурнув поштар до цариці
З лепортом щосили,

Що панночки в товстій книжці
Вже стих свій довчили...

Ну! чухрай же й ти, Гулаче,
У Харків щомога;
Там з дітками жінка плаче,-
Жде тебе небога!
6 февраля 1854 г., Полтава